בד א מיי׳ פ״ז מהל' תרומות הלכה ו טוש״ע אה״ע סי׳

כה ב מיי פכ"א מה"ע סי" כה ב מיי פכ"א מהלי איסורי ביאה הלכה יט [ופ"ד מהלי

דעות הל"הן סמג לאוין היא

ישת ישכ שן פתנ מחץ קים מוש"ע שם סער ב: בו ג מיי פ"ב מהלי ק"ש הלכה ב ועי בהשגוח ובכ"מ סמג עשין יח טוש"ע א"ח ס" סג עשין מוש"ע א"ח ס" סג

:סעי א

בן ד מיי׳ פכ"א מהל' איסורי

בז ד מיי פכ"ח מהני מהני מחור ביאה הלכה יט סמג לאון קכו טוש"ע אה"ע ס"י כג סעיף ג: בח ה ו מיי פ"ב מהל' ק"ש הלכה ב סמג עשין ימ

הככה ב סמג עשין יח טוש"ע א"ח סימן סג סעיף א: בש ז מיי פ"ד מהלכות איסורי ביאה הלכה יד וע"ש סמג לארון קיא טוש"ע י"ד סיי קפו

:סעי' ב וע"ם

ל ח מיי שם הלכה עו סמג שם מוש"ע שם סנפים קו פתה עם מוש"ע שם סעיף ה: לא ט י מיי פ"ה מהלי שגגות הלי ו:

לב כ מיי׳ שם (ופ״ד מהלכות

איסורי ביאה) סמג לאוין קיא טוש"ע י"ד סימן קל סעי לג:

נג. לג ל מ מיי פ״ה מהלי שגגות הלי ו: לד ג מיי שם (ופ״ד מהלי

משכב ומושב הלכה ח): משכב ומושב הלכה ח): לח ם מיי פ"ג מהלי מטמאי משכב ומושב הלי ח: לו ע ם מיי פ"ד מהלי איסורי ביאה הלי יח וע' במ"מ סמג

לאון קיא טוש"ע י"ד סי' קל סעי לג: לו צ מיי שם הלכה יע ועי

:סער לה

לח ק טוש"ע שם סער לג:

תום' הרא"ש (המשך)

לצריפת שמש א״כ משתכחא

מאכולת התם א"כ אפי" ליכא

מאכולת רצופה נמי ניחוש מאכולת רצופה נמי ניחוש דרצפו שמש ודם מאכולת הוא ואע"ג דמאכולת ליתא

קמן דלמא נאבדה המאכולת

ינשאר הדם. וי״ל דרציפה של

שמש לא שכיח לא תלינז

שמש לא שכיון לא ולינן בה אלא היכא דמוכחא מלתא דאשתכח מאכולת רצופה: ו**בחתו** ביריכה ולמחר מצאה עליה דם. פרש"י על הירך

עליה דם. פרש״י על הירך ותימה ונבדוק בעד עצמו שאי אפשר שלא יהא ניכר רושם על העד וצ״ל דמיירי שאבד העד. ור״ח גרס ומצאה עליו כלומר על העד וקמ״ל דלא כלומר על העד וקמ״ל דלא

. חיישינן שמא בא מן הירך על

הרישים שמא בא מן היין על העד: והא חוששת אמרת לן. תימה דאמרי בריש הרואה כתם על בשרה ודאי טמא דאם איתא דמעלמא אתי על

זלוקה איבעי ליה לאישתכוחי . וא״כ ה״נ אפי׳ הדם על הירד

יא כי הי האפיית הך דלקמן טמאה ודאי וכ״ת הך דלקמן לפי מסקנא דשמעתין מ״מ קשה דמשמע דרב גופיה לא

קאמר אלא דוקא טחתו אבל אם לא טחתו לא. ומצי׳

מימר דה"ה לא מחחו והאי למימר דה"ה לא טחתו והאי דנקט טחתו לאשמועינן דוקא בדוק אבל אינו בדוק לא ועוד מצינו למימר דמיירי הכא כשיש לה מכה ואי לאו

יטחתו הוה תלינז בדם המכה:

ולעת זקנותו טהר מכלום. ולעת זקנותו טהר מכלום. תימה היכא מצינו למימר טהר מכלום והא אמרינן לקמן בריש הרואה כתם על חלוקה

ידאי טהור דאי איתא דמגופה אחא על רשרה אירעי ליה

אוגא על בשורה איבעי ליה לאישתכוחי ומשמע הא על בשרה ועל חלוקה דליכא הוכחה הוי ספיקא והכא כעל

. בשרה ועל חלוקה דמי דמהכא

שלבשו חלוק אחד ונמצא עליו

רם כולם טמאיז וה״נ כשבדקה

 ל) קדוש'ן פב. [ע"ש], ל) [כמו מחלונים שמשקל חד מכחן מחלונים שמשקל חד מכחן (ג: וש"ק, ד) בדכוח יג:,
ס) [לע"ל ה.], ל) [לקמן מ: שבועות יח. כרימות יו.,
שבועות יח. כרימות יו.), ל) [ג" שבועות ית. כרימות יו:], ז) [ג" ברינות ול חומים ע"ש וכתב שם דלשון יוני הוא וע"י פרש" ביונות ו. ובכרימות יו: אומיום מיד בלשון יוני ויתכן לומר דעדות הערוך ועדותו של רש"י לעדות הערון ועדותו של רש" נכונים ע"פ מ"ש מוס' ב"ק פג. ד"ה לשון ע"שן, א) יומא ו. [לעיל ו.], ט) [לשון יון הוא כן פרש"י בריש יומא ו. ד"ה כמאן, י) ס"א לאחר בעילה כמאן, י) ס"א לאחר בעילה אתאי על אברו, כ) נייי כייי, () רש"ל מ"ו וגי' רש"א או

## הגהות הב"ח

(h) תום' ד"ה וטחתו וכו' שאין דם נ"ב עיין ר"פ הרואה כתם:

מוסף רש"י מעת לעת, ואינה מטמאה מעת לעת, ואינה מטמאה את בועלה. שלא גזרו טומאת מעת לעת לענין טומאת צועלה

## תום' הרא"ש

בתרומה. דוקא בשעה בומונהו. רוקא בשנה שהן רוכבין שמא יראה קרי בעוד התרומה בפיו אבל לאחר שירד מותר דלא חיישינן שמא ראה קרי ושכח . לקמן פרק יוצא דופן דאמרי לקמן פרק יוצא דופן כל שכבת זרע שאין גופו מרגיש בה אינה מטמאה: רוכבי גמלים כולם רשעים. והא דאמרי בסוף קדושין הגמלים כולן כשרים בבעלי הגמלים כולן כשרים בבעלי סחורה מיירי והולכין ברגל ומשאן על הגמלים והולכין לארץ מרחקים לסחורה בדרך מדבריות במקום גדודי חיות ולסטים ומכוונים לבם לשמים ומשאן ומתנן באמונה. לשמים וכותן באמונות. והחמרין שאינן מתרחקין כל כך משאם ומתנם ברמאות: ליים אמאן דגני אפרקיד. פי' שוכב על גביו כי עגבותיו מתחממין על המטה ובא לידי הרי כדאמרינז בפרק הערל . וייחיוז מיא חמימא דשטרי

אבל דרך גמלים לרכוב בלא אוכף אלא במרדעת ומתחמם: דמטרטיו. ירך מכאן וירך מכאן ואברו מתחמם: דלא מטרטין. רוכב כאשה: מטרטין. לשון מאזנים כדאמרי׳ במנחות (דף פו:) וכי טורטני יכנים: אפרקיד. פניו

קדקדא, מ) רש״א,

לייט אמאן דגני אפרקיד. שמא יתקשה אברו בחוך שמח ונראה לרבים והוא דרך גנאי ברכות יג:). פרקדן. שוכנ על ברורות זג), פרקדן. מזכל על נכורות זגן, פרקדן. מגנא. לישן (שם). כי מצלי כסהוא מוטה על לדו מעט (שם). לעבין ק"ש כי מצלי אסור. אפילו מלי ממלי נמי אסור, אמקבל עליו מלי נמי אסור, שמקבל עליו מלי מיי תנכי גמי חסור, שתקבנ עניו מלכות שמים דרך שררה וגאוה (שם). בשני עדים: שני סדינים לקנח (בריתות יז). אחד לו. שמקנח בו בעלמו (לעיל ה.). במצא על שלו. דס על המפה במצא על שלו. דס על המפה בנצא על שלון דל על מתפים שקנח בה אחר חשמיש, טמאין. שניהם טומחאת שבעה, היא משום נדה והוא משום בועל נדה, דודאי ראתה דם קודם בעילה או בשעת בעילת חשמיש, נשים לטמא למפרע טהרות של

וחייבין. שניהס נקרנן (שבועות יח.) ולאי נשעת (שבועות ית.) ודקי כשעת משמיש היה ובועל נדה בשוגג הוה וחייבים שתי חטאות נכרעת שם). דודלי היה דם בשעת בילה, שאין דרך האיש לנחת ממנו דם (יומא ו.). נתחת ממנו דם (יומה ז.). אותיום. לשון יוני הול, כלומר לאחר משמש (בריחות שם) והוא לשון מיד בלשון יוני, שקנחה בפרישת יליאת השמש מיד, טמאין, ודלי (יומא ז.). נמצא

**יוכבי** גמלים אסורים לאכוי

רוכבי גמלים. אבריהם מתחממים בבשר הגמל ומוליאים זרע: כולם רשעים. כדאמר: כולם לדיקים. שדרים בסכנה ולבם לאביהם שבשמים: דמכף. לשון חוכף של חמור. אם יש לו אוכף האבר אינו מתחמם שהעץ קשה הוא ואם אין לו אוכף מתחמם בבשר החמור

ארוכבי גמלים אסורין לאכול בתרומה יתניא נמי הכי רוכבי גמלים כולם רשעים הספנים כולם צדיקים החמרים מהן רשעים מהן צדיקים איכא דאמרי הא דמכף הא דלא מכף ואיכא דאמרי הא ∘דמטרטין הא דלא מטרטין ריב״ל למעלה וגנות הוא שפעמים שיתקשה ביליים אמאן דגני אפרקיד איני והאמר רב אבר תוך שינתו ויתגלה ועוד שידיו יוסף מנפרקדן לא יקרא קרית שמע קרית שמע מונחות לו על אברו ומתחמם: מללי. הוא דלא יקרא הא מגנא שפיר דמי ילענין מגנא כי מצלי שפיר דמי ילענין ק"ש כי מצלי מוטה מעט על לדו: כי מללי נמי אסור. אא"כ יושב או שוכב כולו על מגנא כי מצלי שבי ים על ישאני רבי אסור והא ר' יוחגן מצלי וקרי ק"ש ישאני רבי יוחגן דבעל בשר הוה: מתני יידרך בנות לדו: בותבר' אחד לו ואחד לה. להנח לאחר תשמיש: לחקן את הבית. כלומר לבדוק לפני תשמיש ולהכין ישראל משמשות בשני עדים אחד לו ואחד עלמה לבעלה. וה"ה לכל הנשים כדתנן לה חוהצנועות מתקנות שלישי לתקן את בפ"ק (לעיל יא.) ובשעה שהיא עוברת הבית יינמצא על שלו ממאין וחייבין קרבן לשמש את ביתה והא דנקט לנועות נמצא על שלה "אותיום ממאין וחייבין בקרבן כדמפרש בפ"ק [יב.] לנועות עד שבודקת בו לפני תשמיש זה אין בודקת בו נמצא על שלה לאחר זמן ישמאין מספק לפני תשמיש אחר: נמצא דם על שלו. . לופטורים מן הקרבן איזהו אחר זמן "כדי שתרד ואפילו לאחר זמן ששהה לאחר בעילה מן המטה ותדיח פניה ואח"כ מטמאה מעת זמן ארוך קודם קינוח בידוע שהיה דם לעת יואינה מממאה את בועלה ∞ר"ע אומר תשמיש: ממחים. שניהם אף מטמאה את בועלה ימודים חכמים לרבי טומאת שבעה כדין בועל נדה כדכתיב עקיבא ברואה כתם שמטמאה את בועלה: (ויקרא טו) ותהי נדתה עליו: ש) אותיום. ג'ב'' וניחוש דלמא דם מאכולת הוא אמְר מיד לחחר בעילה: לחחר ומן. לחחר אותיום טמאים מספק שניהם שבעה רבי זירא אותו מקום בדוק הוא אצל מאכולת ימים ומיהו טומאת ספק הוא לתלות ואיכא דאמרי דחוק הוא אצל מאכולת מאי אבל לא לשרוף: את פניה. פניה בינייהו איכא בינייהו ידאשתכח מאכולת רצופה להך לישנא דאמר בדוק הוא יהא שלמטה: ואת"ל. כלומר שהתה יותר מכשיעור הזה אחר אחר הוא זה: מעלמא אתאי להך לישנא דאמר דחוק הוא מטמחות מעת לעת. טהרות וחדם אימא שמש רצפה אתמר בדקה בעד הבדוק במגע טומאת ערב ומדרבנן כדין מעת לה ומחתו בירכה ולמחר מצאה עליה דם לעת דאמר בפ"ק [ו.] ומה היא מטמאה אמר רב ישמאה נדה א"ל רב שימי בר חייא משכבה ומושבה וכיון דעושה משכב ומושב לטמא אדם כל שכן דהיא עלמה והא חוששת אמרת לן איתמר נמי אמר מטמאה אדם: ואינה מטמאה את שמואל ממאה נדה וכן מורין בי מדרשא בועלה. טומאת שבעה ימים: ר"ע ממאה נדה אתמר בדקה בעד שאינו בדוק אומר אף מטמאה את בועלה. ר"ע לה והניחתו בקופסא ולמחר מצאה עליו דם לטעמיה דאמר כל מעת לעת מטמאה א"ר יוסף כל ימיו של ר' חייא מימא ולעת את בועלה מספק טומאת שבעה בפ״ק זקנתו מיהר איבעיא להו היכי קאמר כל ימיו (לעיל ו.): גב" מאכולה. כינה. ואמאי מימא משום נדה ולעת זקנתו מיהר משום טמאין ודאי לשרוף תרומה ולהתחייב בקרבן ודאי להוי ספק לתלות תרומה נדה ומימא משום כתם או דלמא כל ימיו

> מן הדם קלת. ללישנא דבדוק כיון דקים להו לרבנן דאין שם מאכולת ודאי דם מגופה הוא שהרי העד היה בדוק לה קודם הקינוח ומאכולת י (מעלמא הואי התם בעד שהיא רלופה) וללישנא דדחוק איכא לספוקי שמא האי דם ממאכולת ומחוך שדחוק הוא מעכה השמש בשעת תשמיש: ולמחר מלאה עליה דם. על הירך: טמאה נדה. טומאה ודאית דכיון דהעד בדוק לה שלא היה בו דם קודם בדיקה ודאי מגופה אתאי על העד ומשם הוטח בירכה ולא אמרינן דלמא מעלמא אתא על ירכה וספק טומאה היא: ולמחר מצאה עליו דם. על העד ואיכא לספוקי דלמא מקמי הכי הוה ביה. להכי לא נקט הכא טחתו בירכה דא"כ הוו להו תרי ספיקי לקולא חדא דלמא לאו מן העד הוטח על ירכה ואפילו את"ל מן העד אתא דלמא כיון דאינו בדוק מקמי הכי הוה: משום נדה. טומאה ודאית דכיון דחזקת דמים שם לא מספקינן במקמי הכי: משום כתם. כלומר טומאת ספק ותולין:

שלריכה

מימא משום כתם ולעת זקנתו מיהר מולא

כלום תא שמע דתניא בדקה בעד שאינו

בדוק לה והניחתו בקופסא ולמחר מצאה

עליו דם רבי אומר קממאה משום נדה

ורבי חייא אמר ממאה משום כתם

רובבי גמלים אסורין לאכול בתרומה. ואע"ג דאמר שמואל נפ׳ יולא דופן (לקמן דף מג.) כל שכבת זרע שאין כל גופו מרגיש אינו מטמא הכא דלמא הרגיש כל גופו ולאו אדעתיה: דובבי גמדים כולם רשעים החמרים מהן רשעים מהן צדיקים. וא״ת דאמרינן נפרק

עשרה יוחסין (קדושין דף פב.) גמלים רובן כשרים חמרים רובן ליסטין וי"ל דהכא מיירי ברוכבים ומשום הרהור והתם לא מיירי ברוכבים אלא בנותנין סחורה על הגמלים והם הולכים ברגל רחוק במקום סכנה וחמרין י נשהם ליסטים משום דבשעה שקונים] עושין רמאות במשא ובמתן:

אפרקיד. פי׳ הקונטרם פניו למעלה וכן משמע

בהמוכר את הספינה (ב"ב דף עד.) גבי מתי מדבר דגנו אפרקיד וחליף טייעא תותי ברכייהו ורומחת בידיה ולשון אפרקיד אפורייאה קדל<sup>0</sup> (קדקדא) ולא כפירוש הערוך דפי׳ פניו מטה ולשון אפרקיד אפוי קיד ועוד קשה רי"ש לאפרקיד למה לי. ווע"ע מוספות פסחים קת. ד"ה פרקדן: לירם אמאן דגני אפרקיד. פי׳ בקונטרס שידיו מונחות על מילתו ומתחמם ורשב"ם פירש שבגדיו נופלין על אמתו ומתחמם ומה שפי׳ עוד שפעמים מי [מתקשה ומתגלה] לא נראה דבבית סגור או אפל מאי א"ל. ועוד שמעתי כששוכב אפרקיד מתחמם השדרה ומחמת זה יתקשה האבר ויבא לידי קרי. גליון: מינו כשהות בי מצלי אסור. היינו כשהות קלת אפרקיד אבל על לדו

לגמרי שרי כדאמר בפ׳ מי שמתו (ברכות דף כד.) שנים שהן ישנים במטה זה הופך פניו לכאן וזה הופך פניו לכאן וקורין ק"ש: **וליחוש** דלמא דם מאכולת הוא. אצל על גדיקום מאכולת הוא. אצל על גדיקום דמטמאינן לה אם מצא דם לא פריך דדלמא חומרא היא אבל הכא פריך אמאי חייבין בקרבן דלמא מייתי חולין בעזרה ועוד נראה וכן פר״ח דפריך אנמצא על שלו כי לא נמצא על שלה אמאי מטמאין כיון דאיכא הוכחה דלא אמי מגופה: דחוכן הוא אצל מאכולת. אין לפרש שאינה יכולה ליכנס אלא בדוחק ולפעמים נכנסת דא"כ הוה ליה למימר בסמוך ללישנא דדחוק הוא אימר איתרמויי איתרמי ולמה לריך להזכיר דשמש רלפה לכך י"ל בדוק הוא שאינה באה כלל סמוך לרחם מפני הזוהמא שיוכל השמש להכנים ודחוק הוא אצל מאכולת היינו דאינה נכנסת בשום פנים מאליה אלא שפעמים שמתקרבת לרחם כ"כ עד שהשמש מכניסה ומרצפה:

אמר ומחתו בירכה. פירוש נמקוס (ש) אמן דס המקור יכול ליפול שם: ולמחר מצאה עליה דם. ה"ג רש"י פי' על ירכה וקאמר דטמאה נדה דאיכא למימר דמן העד נתלכלך ירכה ולא מעלמא וא"ת ותבדוק העד וי"ל שנאבד העד א"נ שמא דם העד עלמו בא מדם ירכה כיון שנמלא על העד רק במקום שנגע בירכה וכגון שיש כגריס ועוד דליכא חששא דמאכולת או שמא מיון שנמנא על ייכה במקום \*ודוקא בעד הבדוק לה אבל בשאינו שנגע לעד מוכח מילחא שמחמת העד הוא ועמאה. גליו: בדוק לה הוי ספק ספקא כדפי' רש"י

ודוקא טחתו בירכה אבל הניחתו בקופסא פשיטא דטמאה ור"ח גרס ומצאה עליו פירוש על העד וטחתו בירכה היינו בגלוי שלא הניחתו בקופסת דבהניחתו בקופסת פשיטת דטמתה ופריך והת חוששין אמרת לן דאימר מעלמא אתי: אמר שמואל ממאה גדה. אפי' ר' חייא דמטהר בסמוך מודה הכא דהא ר' חייא כר' יוסי ס"ל ושמואל גופיה פסיק בהאשה (לקמן נט:) כרבי יוסי והכא קאמר דטמאה נדה:

צעד

בעד בער הפנים אין היינים באין היינים באין היינים באין היינים באין היינים באינו בדוק לה הייני באינו בדוק לה הייני באינו בדוק לה הייני אינו קינחה בו אשה אחרת קודם דטמאה מספק והיכי הוה בעי למימר דטהר מכלום דא"כ תיקשי ליה מהך מתניי ויי"ל דשאני החם דממה נפשך צריך לטמאות אחת מהן דדמי לבאו לשאול בבת אחת גבי שני שבילין והי מינייהו מפקת. אבל הכא תלינן שמא הדם היה על העד קודם לכן והתם נמי אילו היתה אחת מהן שומרת יום כנגד יום או בתולה שדמיה טהורין היו שתים האחרות תולות בה:

יייזגים מיא חומש? ומנוחינן ליה אבי פיקרי ומקיר בי פיקרי היינו עגבותיו כשמניח עליהם דבר חם מתחמם ובא לידי קרי: ול**יחוש** דלמא דם מאכולת הוא. אבל בדיקה שבדקה ומצאה 6) טמא לא קפרי רמצי למימר דמטמאינן להו מספיקא אבל מתני דקתני חייבין בקרבן אלמא ודאי מגופה אתי ועוד כיון שמצא על שלו ולא על שלה מסתברא כי דם מאכולת הוא: **אימור** שמש רצפה. וא״ת כיון דאיכא למיחש ל) נראה של"ל שבדקה ומצאה דם על העד דמטמאינן אומה לא קשיא לן דשמא דם מאכולת הוא דמצי למימר וכו':

ולהביא אשם תלוי ולא חטאת דדלמא

דם מאכולת הוא שהיה באותו מהום

באשה וכשבעל נדבק בו: בדוק. דודאי

אין שם מאכולת ודם ודאי מגופה אתיא:

דחוק הוא. שאין מאכולת יכולה ליכנס

שם: רלופה. מעוכה על העד רחוק